Моя мярка никой плодъ не даваха, а отъ
другите страни Високати порти вече въ по-
дозрение апостола Колкова, бидъ пис-
мата подписани отъ Тютюнджи-
ци и тия голкозъ се отплашаха, що
ако не бъхъ ходилъ при Хаи паша
за да уравня работата що 100 х.
гроша бъха готови да дадятъ онда
да ги не преследватъ.

Тъй, слава Богу, работата се потъ-
ка, нищо неприятно се не случи,
само Апостолъ натъжи слудибара си
и се върна у дома си.

Като се разбра, че пари отъ нигдъ
нема да се съберятъ, хванаха да на-
дупливатъ търговцитъ и еснафитъ
въ Цареградъ. отъ конто до 100 000 гр
избраха.

Това даде причина настоятелитъ
да се навърдатъ и да искатъ
пакъ църквата да се изгради. Но ка-
ква ще е тая църква? Черни бъха ни
минъте, понеже пари нема да сви
не дървена, а друга — хубава скъпа.

Отъ моя страна, като гледах
тия не толкозъ зрели разсъждения
питоцъ предъ очи и не сгодното гри-
ло, и асипано лъго, отвръхъ се съ Г.
Зографовича, гражданинъ въ Мочуръ за едни
пилъ, но и той не се удобри. И пъ-
тая брятъ Тютюнджови Димо и
Никола, и Димитръ Тешевъ отразуми-
ха се помежду си и решиха отъ
по 300 гроша кайма да дадятъ и тъй
заявиха на реатлиитъ да се правятъ.

Преничи конто отвикаа любовъ на-
родътъ и Ср. бей се продължиха. отъ
29 Августа 1849 до 25 Окт. 1859, когато се
тури основнио камикъ. Що добро
по какъвъ образъ се изпълнъ въ всякъвъ
случай настоятелитъ не знаяха ме-
не ръбъ натовариха и като се разу-
мяхъ съ Фосати Архиепископътъ сто-
яхъ съ г. Н. Геров и написахме слѣду-
ющитъ думи да се турятъ въ сини кутии
съ двете вѣнчици и такъ мочи:

„Българскиятъ народъ въ всегдашнего си
желание да има свой народенъ храмъ
въ Цареградъ на 1 Дек. 1847 година съ
настоятелите отъ г. Анек. Е. Б. Ѫзерая
спокуди разрешение да си изгради
църква и Князъ Ср. Вогориди, котиетъ
до дома, поклони за това свой домъ на
Вакатъ Ги на 29 Августа 1849 г. се на-
прави при времето на Патриархъ въ чи-
ст. Св. Арандъ Кюрани Ѳеодоръ и Сръдцу него